

Fastelavns søndag
Matthæusevangeliet 3,13-17

Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham. Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: »Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?« Men Jesus svarede ham: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« Så fjøjede han ham. Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«

PRÆDIKEN

Antallet af små børn, der bliver døbt, falder. Det er ikke længere en fælles tradition, at vi bærer vores små børn til dåben. Det giver folkekirken grå hår i hovedet, og masser af undersøgelser sættes i gang for at forstå, hvorfor.

Hvorfor er det ikke længere selvfølgeligt, at vores børn navngives samtidig med at de døbes ind i den kristne kirke?

Mange svarer, at de synes, børnene selv skal vælge, når de bliver større.

Tradition betyder stadig noget, men det betyder også noget, at man oplever, man selv vælger den. Og når dåben bliver valgt fra – eller i mange tilfælde udskudt, til barnet selv kan tage stilling – så er det måske fordi det ikke er står klart, hvad dåb er.

Hvad betyder det egentlig at være døbt.

Og gør det noget forskel for et menneske?

Ja, det betyder en verden til forskel. Jeg tænkte på det forleden, da jeg så "Besserwisser" i fjernsynet. Det er et program, hvor journalister og chefredaktører diskuterer, hvad der sker på mediefronten.

Aftenens tema var en portrætudsendelse af en ung kvinde, en kendt "influencer" på de sociale medier. Hun bliver fulgt af tusinder af andre unge mennesker. Men det har haft den pris, og hun er blevet syg af det.

Man bliver nemlig syg af at være så meget på og blive så eksponeret.

Portrættet følger hendes behandlingsforløb, og hun fortæller meget ærligt om, hvad der frister ved at blive en kendt person og få mange likes – men også hvor farligt det er. Fordi man bliver afhængig af likes. Man bliver afhængig af følgere, og ved til sidst

ikke, hvem man selv er. Man bliver sygeligt optaget af andre menneskers bekræftelse og anerkendelse.

At jage andre menneskers anerkendelse kender vi alle i større eller mindre grad. Men med den lille tommelfinger opad, er det blevet synligt og målbart, hvor lidt eller hvor meget andre mennesker synes om dig.

TV programmet følger den unge kvinde i hendes forsøg på at hele og komme til sig selv igen – men det følger hende også, da hun falder tilbage i det hele igen – og nu bare endnu vildere og endnu mere grænseoverskridende udstiller sig selv offentligt.

Og diskussionen mellem mediefolkene gik på, om det er forsvarlig journalistik ukritisk at udstille et sårbart, ungt menneske – der igen er på vej til at ødelægge sig selv? Bare fordi det er godt tv. Og fordi det giver et højt seertal. Er det godt tv eller grov udnyttelse.

Der gik så mange ting igennem mig, da jeg så den debat – jeg tænkte. Der er lag på lag af omsorgssvigt. Hvorfor er der ingen, der tager hånd om det unge menneske? Hvorfor er der ingen, der hjælper hende med genvinde sit selvværd og sin selvrespekt.

I programmet fortæller hun også om, hvor mange ubehagelige beskeder, hun modtager. Mange, der er forargede over hende – og vælger at give udtryk for det.

For det en anden ting. Den rå udskamning af hinanden, der hele tiden finder sted på de sociale medier. Det er sommetider fuldstændig grænseløst og man undrer sig over, hvor mange aggressive, grimme følelser, der findes inde i helt almindelige danskere – når de udtrykker sig på facebook.

Der er kommet noget nådesløst ind i vores samfund. En selvretfærdig nådesløshed. Vi oplever også i den ellers så vigtige MeToo debat, at det er øje for øje og tand for tand. En enkelt fejl, og du er fortabt. Du dømmes hård og brutalt på dine fejltagelser.

Og bare tanken om tilgivelse ses som endnu en krænkelse. Det er hårdt mod hårdt.

Der er kommet noget hårdt ind i vores i vores samfund. En voksende nådesløshed, som vi også lader ramme os selv. Vi skal jo være perfekte og kunne toppe på alle parametre. Det er svært at være menneske – når vi overlades til vores egne og andres dom.

Over for det hårde står faktisk dåbens bløde vand, der løber ned over os for at få os til at bløde op og flyde med ind i en sammenhæng, hvor vi kan få lov at være mennesker sammen – med alle vores fejl og mangler. Og med en grundlæggende forståelse for, at vi hører sammen på et dybere plan og også står til ansvar for Gud for den måde, vi behandler hinanden på.

Hvad betyder dåb? At blive døbt er at blive bekræftet i, hvem man er og hvor man hører hjemme. Når man lader sine små børn døbe, lægger man dem i Guds hånd – og siger Ja på sit barns vegne til, at vores barn er et Guds menneske.

Et menneske, der selvfølgelig i løbet af sit liv skal skabe sig en tilværelse. Men man skal ikke skabe dig selv helt forfra. Du er et fuldgyldigt menneske, sat her på denne jord – fordi der er en mening og et mål med dig.

Vi døber, fordi vi hører sammen med Gud og med hinanden på et dybere plan. Sådant som Guds søn blev døbt i Jordanfloden – himmelsønnen lod sig sænke ned i vandet, som et tegn på, at Gud er i vores livs dybder og deler liv og skæbne med os.

I Jesu dåb forbinder Gud sig med vores liv. Og at blive døbt er at koble sig på den forbindelse.

At blive døbt er at sige Ja til at leve som et menneske med dybe rødder helt nede i livets bærende lag. At blive døbt er at blive iklædt en robusthed, man både kan leve og dø på.

Ordet robust har sprogfællesskab med det latinske ord for et egetræ. Og et egetræ har dybe, stærke rødder, som rækker helt ned i de vandførende lag. Sådant har den døbte dybe rødder ligesom et gammelt, smukt egetræ – i Guds rige.

Og dåben er både et tilsagn om, at vi er Guds børn. Men med det tilsagn gives vi en opgave – nemlig den opgave at leve som et Guds barn, leve som et frit menneske. Et menneske, der ikke behøver jagte andre menneskers anerkendelse, ros og beundring.

Men vi gives også den opgave at fastholde det menneskelige i vores samfund – fastholde, at vi ikke kan holde ud at leve uden varme og tilgivelse og at menneskelig svaghed er et fælles vilkår, som der skal være plads til. Ellers bliver det for hårdt!

Vi skal lade dåbsvandet bløde stråler vande vores sind. At blive døbt er at blive forbundet med det dybe, det bærende og det evige – og det gode. Det kærlige.

Dåben er menneskets rødder ned i eksistensens vandførende lag. Som dybe vandårer vander egetræet, vandet vi barnets eksistens ved døbefonten. For at det lille menneske alle sine dage på denne jord kan suge liv og næring til sig og leve med et åbent sind – leve i tro, tillid, håb og kærlighed og gå ud i livet og være til gavn og glæde for andre og for sig selv.

Disse dybe rødder kan vi ikke give os selv. Det er derfor, vi bliver døbt.

AMEN